

“मीठे बच्चे- अहिले तिमी संगममा छौ, तिमीले पुरानो दुनियाँबाट नाता तोडिदिनु छ किनकि यो पुरानो दुनियाँ अब समाप्त हुन्छ।”

प्रश्न:- संगमको कुनचाहिँ विशेषता सारा कल्पको भन्दा भिन्नै छ?

उत्तर:- संगमको विशेषता हो- पढ्छौ यहाँ, प्रारब्ध भविष्यमा पाउँछौ। सारा कल्पमा यस्तो पढाइ पढाइदैन जसको प्रारब्ध अर्को जन्ममा मिलोस्। अहिले तिमी बच्चाहरूले मृत्युलोकमा पढिरहेका छौ अमरलोकको लागि। अरु कसैले अर्को जन्मको लागि पढ्दैन।

गीत:- दूर देश का रहने वाला...

ओम् शान्ति। दूर देशका रहनेवाला को? यो त कसैलाई पनि थाहा छैन। के उहाँको आफ्नो देश छैन जसकारण पराई देशमा आउनु भएको छ? उहाँ आफ्नो देशमा आउनु हुन्न। यो रावण राज्य पराई देश हो नि। के शिवबाबा आफ्नो देशमा आउनुहुन्न? रावणको परदेश कुनचाहिँ हो? र देश कुनचाहिँ हो? शिवबाबाको आफ्नो देश कुनचाहिँ हो, पराई देश कुनचाहिँ हो फेरि बाबा आउनु हुन्छ पराई देशमा? त्यसो भए उहाँको देश कुनचाहिँ हो? आफ्नो देशको स्थापना गर्न आउनु भएको छ। आफ्नो देशमा स्वयं आउनु हुन्छ। (एक दुई जनाले सुनाए)। ठीक छ, यसमा सबैले विचार सागर मन्थन गर्न सक्छौ। यो धेरै बुझ्नुपर्ने कुरा छ। रावणको पराई देश बताउन सहज छ। रामराज्यमा कहिल्यै रावण आउँदैन। बाबालाई रावणको देशमा आउनु पर्छ किनकि रावण राज्यलाई परिवर्तन गर्नुपर्छ। यो हो संगमयुग। उहाँ सत्ययुगमा पनि आउनुहुन्न, कलियुगमा पनि आउनुहुन्न। संगममा आउनु हुन्छ। त्यसैले यो रामको पनि देश हो, रावणको पनि देश हो। यस किनारा रामको, त्यस किनारा रावणको हो। संगम हो नि। अहिले तिमी बच्चाहरू संगममा छौ। न यतातिर, न उतातिर छौ। आफूलाई संगममा सम्झनुपर्छ। हाम्रो त्यता नाता छैन। बुद्धिले पुरानो दुनियाँसँग नाता तोड्नु पर्छ। रहन त यहाँ नै रहन्छौ। तर बुद्धिले जानेका छौ, यो पुरानो दुनियाँ समाप्त हुनु छ। आत्माले भन्छ- अहिले म संगममा छु। बाबा आउनु भएको छ, उहाँलाई नाविक पनि भनिन्छ। अब हामी गइरहेका छौं। कसरी? योगद्वारा। योगको लागि पनि ज्ञान छ। ज्ञानको लागि पनि ज्ञान छ। योगको लागि सम्झाइन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ र बाबालाई याद गर। यो पनि ज्ञान हो नि। ज्ञान अर्थात् समझ। बाबा मत दिन आउनु भएको छ। भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ। आत्माले नै ८४ जन्म लिन्छ। बाबाले बच्चाहरूलाई नै विस्तारसँग बसेर सम्झाउनु हुन्छ- अब यो रावण राज्य खतम हुनु छ। यहाँ छ कर्म बन्धन, त्यहाँ हुन्छ कर्म सम्बन्ध। बन्धन दुःखको नाम हो। सम्बन्ध सुखको नाम हो। अहिले कर्म बन्धनलाई तोड्नु छ। बुद्धिमा छ हामी यस समयमा ब्राह्मण सम्बन्धमा छौं फेरि दैवी सम्बन्धमा जान्छौं। ब्राह्मण सम्बन्धको यो एउटा मात्र जन्म हो। फेरि ८ र १२ जन्म दैवी सम्बन्धमा हुन्छौं। यो ज्ञान बुद्धिमा छ। त्यसैले कलियुगी फोहोरी कर्म बन्धनको मानौं ग्लानि गर्छौं। यस दुनियाँको कर्मबन्धनमा अब रहनु छैन। बुद्धि मिलेको छ- यो सबै हो आसुरी कर्मबन्धन। हामी पनि एक गुप्त यात्रामा छौं। उहाँ बाबाले यात्रा सिकाउनु भएको छ फेरि यस कर्म बन्धन भन्दा न्यारा भएर कर्मातीत हुन्छौं। यो कर्म बन्धन अब टुट्नु नै छ। हामीले बाबालाई याद गर्छौं- पवित्र बनेर चक्रलाई बुझेर चक्रवर्ती राजा बन्छौं। पढिरहेका छौं फेरि यसको लक्ष्य-उद्देश्य, प्रारब्ध पनि हुनुपर्छ नि। तिमीलाई थाहा छ- हामीलाई पढाउनेवाला बेहदका बाबा हुनुहुन्छ। बेहदका बाबाले हामीलाई ५ हजार वर्ष पहिला पढाउनु भएको थियो। यो ड्रामा हो नि। जसलाई कल्प पहिला पढाइएको थियो उनीहरूलाई नै पढाउनु हुन्छ। आइरहन्छन्, वृद्धि भइरहन्छ। सबै त सत्ययुगमा आउँदैनन्। बाँकी सबै जान्छन् फर्केर घर। यता वारी छ नर्क, त्यता पारी छ स्वर्ग। त्यस पढाइमा त सम्झन्छन्- हामीले यहाँ पढ्छौं, फेरि प्रारब्ध पनि यहाँ पाउँछौं। यहाँ हामीले पढ्छौं संगममा, यसको प्रारब्ध हामीलाई नयाँ दुनियाँमा मिल्छ। यो हो नयाँ कुरा। दुनियाँमा यस्तो कसैले भन्दैन- तिमीलाई यसको प्रारब्ध अर्को जन्ममा मिल्छ। यस जन्ममा अघिल्लो जन्मको प्रारब्ध पाउनु, यो केवल यस संगमयुगमा नै हुन्छ। बाबा पनि आउनु हुन्छ नै संगमयुगमा। तिमीले पढ्छौ- पुरुषोत्तम बन्नको लागि। एकै पटक भगवान ज्ञानसागर आएर पढाउनु हुन्छ, नयाँ दुनियाँ अमरपुरीको लागि। यो त हो कलियुग, मृत्युलोक। हामी पढ्छौं सत्ययुगको लागि। नर्कवासीबाट स्वर्गवासी बन्नको लागि। यो हो पराई देश, त्यो हो आफ्नो देश। त्यस आफ्नो देशमा बाबालाई आउने आवश्यकता छैन। त्यो देश बच्चाहरूको लागि नै हो, त्यहाँ सत्ययुगमा

रावणको आगमन हुँदैन, रावण गुम हुन्छ। फेरि द्वापरमा आउँछ। त्यसैगरी बाबा पनि गुम हुनुहुन्छ। सत्ययुगमा कसैले पनि उहाँलाई चिनेका हुँदैनन्। त्यसैले याद पनि कसरी गर्छन् र। सुखको प्रारब्ध पूरा हुन्छ त्यसपछि रावण राज्य सुरु हुन्छ, यसलाई पराई देश भनिन्छ।

अहिले तिमीले सम्झन्छौं— हामी संगमयुगमा छौं, हामीलाई मार्ग देखाउने बाबा मिलेको छ। बाँकी सबैले धक्का खाइरहन्छन्। जो धेरै थाकेका छन्, जसले कल्प पहिला यसमा चलेका थिए, उनीहरू आइरहन्छन्। तिमी पण्डाहरूले सबैलाई मार्ग बताउँछौ, यो हो रूहानी यात्राको मार्ग। सिधा सुखधाम जान्छौ। तिमी पण्डाहरू पाण्डव सम्प्रदाय हो। पाण्डव राज्य भनिदैन। राज्य न पाण्डवको, न कौरवको छ। दुवैका ताज छैन। भक्तिमार्गमा दुवैलाई ताज दिएका छन्। यदि दिने हो भने पनि कौरवलाई लाइटको ताज दिइदैन। पाण्डवलाई पनि लाइट दिन सकिँदैन किनकि पुरुषार्थी छन्। चल्दा-चल्दै गिर्छन् त्यसैले कसलाई दिने? त्यसैले यी सबै निशानीहरू विष्णुलाई दिइएको हो किनकि उनी पवित्र हुन्छन्। सत्ययुगमा सबै पवित्र सम्पूर्ण निर्विकारी हुन्छन्। पवित्रताको लाइटको ताज हुन्छ। यस समयमा त कोही पवित्र छैन। संन्यासीहरूले आफूलाई पवित्र कहँलाउँछन्। तर दुनियाँ त पवित्र छैन नि। जन्म फेरि पनि विकारी दुनियाँमा नै लिन्छन्। यो हो रावणको पतित पुरी। पावन राज्य सत्ययुग नयाँ दुनियाँलाई भनिन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई बाबा बागवानले काँडाबाट फूल बनाउनु हुन्छ। उहाँ पतित-पावन पनि हुनुहुन्छ, नाविक पनि हुनुहुन्छ, बागवान पनि हुनुहुन्छ। बागवान आउनु भएको छ काँडाको जंगलमा, तिम्रो कमान्डर त एक नै हुनुहुन्छ। यादवहरूको कमान्डर चिफ शंकरलाई भनौ? वास्तवमा उनले कुनै विनाश गराउँदैनन्। जब समय हुन्छ तब लडाईं लाग्छ। भन्छन्, शंकरको प्रेरणाद्वारा मुसल आदि बन्छन्। यी सबै कहानीहरू बसेर बुनाइएको हुन्। पुरानो दुनियाँ खतम त अवश्य हुनु छ। घर पुरानो भएपछि ढल्छ। मनुष्य मर्छन्। यो पुरानो दुनियाँ पनि समाप्त हुनु छ। यी सबै दबेर मर्नेछन्, कोही डुबेर मर्नेछन्, कोही शोकमा मर्नेछन्। बम आदिको जहरयुक्त वायुले पनि मर्नेछ। बच्चाहरूको बुद्धिमा छ— अब विनाश हुनु नै छ। हामी पारी गइरहेका छौं। कलियुग पूरा भएर सत्ययुगको स्थापना अवश्य हुनु छ। फेरि आधाकल्प लडाईं हुँदैन।

अहिले बाबा आउनु भएको छ पुरुषार्थ गराउन, यो अन्तिम मौका हो। ढिलो गर्यौं भने फेरि अचानक मर्नेछौ। मृत्यु सामुन्ने खडा छ। अचानक बसी-बसी मनुष्य मर्छन्। मर्नु भन्दा पहिला त यादको यात्रा गर। अब तिमी बच्चाहरूलाई घर जानु छ, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! घरलाई पनि याद गर, यसबाट अन्त मति सो गति हुँदै जान्छ, घर जान्छौ। तर केवल घरलाई याद गरेर मात्र पाप नाश हुँदैन। बाबालाई याद गर्यौं भने पाप नाश हुन्छ र तिमी आफ्नो घर जान्छौ। त्यसैले बाबालाई याद गरिराख। आफ्नो चार्ट राख्यौ भने थाहा हुन्छ, सारा दिनमो मैले के गरें? ५-६ वर्षको उमेरदेखि लिएर आफ्नो जीवनमा के-के गरियो... त्यो पनि याद रहन्छ। यस्तो पनि होइन, सारा समय लेख्नुपर्छ। स्मृति रहन्छ— बगैंचामा बसेर बाबाको याद गरें, पसलमा कोही ग्राहक नआउँदा यादमा रहें। भित्र नोट भइरहन्छ। यदि लेख्न चाहन्छौ भने डायरी राख्नु पर्ने हुन्छ। मूल कुरा यो हो। म तमोप्रधानबाट सतोप्रधान कसरी बन्नै! पवित्र दुनियाँको मालिक कसरी बन्नै! पतितबाट पावन कसरी बन्नै! बाबा आएर यो ज्ञान दिनुहुन्छ। ज्ञानका सागर बाबा नै हुनुहुन्छ। तिमीले अहिले भन्छौ— बाबा म हजुरको हुँ। सदैव हजुरको नै हुँ, केवल भुलेर देह-अभिमानि भएको थिएँ। अहिले हजुरले बताउनु भएको छ त्यसैले म फेरि देही-अभिमानि बन्छु। सत्ययुगमा हामी देही-अभिमानि थियौं। खुशी खुशी एउटा शरीर छोडेर अर्को लिन्थ्यौं। त्यसैले तिमी बच्चाहरूलाई यो सबै धारणा गरेर फेरि सम्झाउन लायक बन्नू छ, तब धेरैको कल्याण हुन्छ। बाबालाई थाहा छ— ड्रामा अनुसार नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार सेवाधारी बनिरहेका छन्। ठीक छ, कसैलाई वृक्ष आदिको बारेमा सम्झाउन सक्दैनौ, यो त सजिलो छ नि— सबैलाई भन, तपाईंले आफूलाई आत्मा सम्झिएर बाबालाई याद गर्नुहोस्। यो त बिलकुल सहज छ। यो बाबाले नै भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्यौं भने विकर्म विनाश हुन्छ। तिमी ब्राह्मणहरू सिवाय कुनै मनुष्यले भन्न सक्दैन। अरु कसैले न आत्मालाई, न परमात्मा बाबालाई चिनेका छन्। यत्तिकै केवल भन्छन् त्यसैले कसैलाई तीर लाग्दैन। भगवानको रूपलाई जान्नुपर्छ। यी सबै नाटकका कलाकार हुन्। हरेक आत्माले शरीरको साथमा कर्म गर्छ। एउटा शरीर छोडेर अर्को लिएर फेरि पार्ट खेल्छ। ती कलाकारहरूले कपडा फेरेर भिन्न-भिन्न पार्ट खेल्छन्। तिमीले फेरि शरीर फेर्छौ। उनीहरूले कुनै पुरुष वा स्त्रीको ड्रेस पहिरेरिन्छन् अल्पकालको लागि। यहाँ पुरुषको चोला लिए भने सारा आयु पुरुष नै रहन्छन्। त्यो हो हदको ड्रामा, यो हो बेहदको। पहिला पहिला मुख्य कुरा हो, बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर। योग अक्षर पनि प्रयोग नगर किनकि योग त अनेक प्रकारका सिक्छन्। ती सबै हुन् भक्तिमार्गका। अब बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई

याद गर्यौ र घरलाई याद गर्यौ भने तिमी घरमा जान्छौ। शिवबाबा यिनमा आएर शिक्षा दिनुहुन्छ। बाबालाई याद गर्दै गर्दै तिमी पावन बन्छौ फेरि पवित्र आत्मा उड्छ। जति-जति याद गरेको छ, सेवा गरेको छ उसले त्यति नै उच्च पद पाउँछ। यादमा नै धेरै विघ्न पर्छन्। पावन बनेनौ भने फेरि धर्मराज पुरीमा सजाय पनि खानुपर्छ। इज्जत पनि जान्छ, पद पनि भ्रष्ट हुन्छ। अन्त्यमा सबै साक्षात्कार हुन्छ। तर केही गर्न सकिँदैन। साक्षात्कार गराउनु हुन्छ- तिमीलाई यति सम्झाएँ फेरि पनि याद गरेनौ, पाप रह्यौ। अब खाऊ सजाय। त्यतिबेला पढ्ने समय हुँदैन। अफसोच गर्नेछौ, मैले के गरें! व्यर्थमा समय गुमाएँ। तर सजाय त खानै पर्छ। कहाँ केही हुन सक्छ र। फेल भयो त भयो। फेरि पढ्ने कुरा हुँदैन। त्यो पढाइमा त फेल भए पनि फेरि पढ्छन्, यो त पढाइ नै पूरा हुन्छ। अन्त्य समयमा पश्चाताप गर्न नपरोस् त्यसको लागि बाबाले राय दिनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! राम्ररी पढ। परचिन्तनमा आफ्नो समय खेर नफाल। नत्र धेरै पछुताउनु पर्नेछ। मायाले धेरै उल्टो काम गराइदिन्छ। चोरी कहिल्यै नगरेको भए, त्यो पनि गराउँछ। पछि स्मृति आउँछ, मलाई त मायाले धोका दियो। पहिला दिलमा विचार आउँछ, फलानो चीज लिउँ। बुद्धि त मिलेको छ, यो सही हो वा गलत। यो चीज लिएँ भने गलत हुन्छ, लिइन भने सही हुन्छ। अब के गर्ने? पवित्र रहनु त राम्रो हो नि। सङ्गतमा आएर लूज हुनु हुँदैन। हामी भाँड बहिनी हौं फेरि नाम-रूपमा किन फँस्छौं। देह-अभिमानमा आउनु छैन। तर माया धेरै शक्तिशाली छ। मायाले गलत काम गराउने संकल्प ल्याउँछ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले गलत काम गर्नु छैन। लडाईं चल्छ फेरि गिर्छन्, फेरि सही बुद्धि आउँदै आउँदैन। हामीले राम्रो काम गर्नु छ। अन्धाहरूको लट्ठी बन्न छ। राम्रो भन्दा राम्रो काम यो हो। शरीर निर्वाहको लागि समय त छ। रातमा निदाउनु पनि छ। आत्मा थाकेपछि फेरि सुत्छ। शरीर पनि सुत्छ। त्यसैले निर्वाहको लागि, आराम गर्नको लागि समय त छ। बाँकी समय मेरो सेवामा लाग। यादको चार्ट राख। लेखिएको पनि छ- चल्दा-चल्दै फेल हुन्छन्। बाबालाई याद गर्दैनन्, सेवा गर्दैनन् भने गलत काम भइरहन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) परचिन्तनमा आफ्नो समय खेर फाल्नु हुँदैन। मायाले कुनै पनि उल्टो काम नगराओस्, यो ध्यान राख्नु छ। सङ्गदोषमा आएर कहिल्यै लूज हुनु हुँदैन। देह-अभिमानमा आएर कसैको नाम-रूपमा फँस्नु छैन।

२) घरको यादको साथ-साथै बाबालाई पनि याद गर्नु छ। यादको चार्टको डायरी बनाउनु छ। नोट गर्नु छ- मैले सारा दिनमा के-के गरें? कति समय बाबाको यादमा रहें?

वरदान:- उदारचित्तको विशेषताद्वारा आफ्नो गुणबाट अरूलाई गुणवान बनाउने आधार अनि उद्धारमूर्त भव उदारचित्त अर्थात् सदा हर कार्यमा विशालदिल, ठूलो दिलभएका। आफ्नो गुणबाट अरूलाई गुणवान बनाउन सहयोगी बन्न, शक्ति वा विशेषता भर्न सहयोगी बन्न अर्थात् महादानी विशालदिल बन्न नै उदारचित्त आत्माको विशेषता हो। यस्ता विशेषता सम्पन्न आत्माहरूले नै आधार र उद्धारमूर्त बन्नमा सफलताको वरदान प्राप्त गर्छन् किनकि सेवाको आधार स्वरूप बन्न अर्थात् स्व अनि सबैको उद्धारको लागि निमित्त बन्न हो।

स्लोगन:- “स्वयं र बाबा” दुवै यस्तो कम्बाइन्ड बन, तेस्रो कसैले पनि छुटाउन नसकोस्।